

Фриц фон Уде билъ отначало офицеръ. На изкуство се училъ въ Парижъ, работилъ и въ Холандия, но най много въ Германия. Първата религиозна картина, която го прославилъ, е наречена „*Оставете децата да идватъ при Мене!*“ (тя украсява миналогодишната папка на списанието). Следъ нея се явили и други картини, на които е сжщо изобразенъ Христосъ. Една отъ тѣхъ се назовава: „*Ела, Господи Иисусе, бжди ни гостъ!*“ Изписана е бедна селска стая. Мжжътъ се е върналъ отъ работа, сложили сж трапезата. Въ мига, когато старецътъ е зачелъ молитвата, се е отведнѣжъ вестилъ въ стаята единъ високъ мжжъ — босъ, гологлавъ, бедно облѣченъ. Той е дигналъ ржка да благослови ястието на сиромаситѣ. Всички гледатъ къмъ Него и Го познаватъ: Той е Христосъ. Надъ главата Му има сияние, цѣлото Му лице свѣти, отъ Него се лжи съвършена чистота, движението на ржката Му е божествено. Гледатъ Го и децата: едното Го е загледало плахо, а другото — набожно. Всички чувствуватъ смирение предъ неземния Гостенинъ.

На друга картина сж изобразени „*Ученицитѣ въ Емаусъ*“. Лука и Клеопа познаватъ Спасителя въ мига, когато се моли, за да благослови хлѣба и да го разчупи. Неговиятъ погледъ е много дълбокъ. Двата мжже веднага разбиратъ, че предъ тѣхъ седи Христосъ. Живописецътъ е предалъ много добре изненадата и страхопочитанието имъ. И на тази картина е изобразена бедна стая, каквито има навсѣкжде въ наше време. Само Христосъ носи източни дрехи, другитѣ сж облѣчени, както се обличатъ днешнитѣ работници. Живописецътъ иска да каже: „Христосъ е и сега между насъ. Той е не само въ Палестина, а и въ Холандия, въ Германия, въ България. Той е и въ най-бедната стая. Той е вѣченъ, навсѣкжде е. Готовъ е да ни помогне, да благослови всѣка наша работа, да разчупи хлѣба, що ядемъ. Ако Го не виждаме, то е — защото сме Го забравили“.

На картината „*Благовестъ на палестински овчари*“ сж изписани сжщо тѣй не палестински овчари, а прости, добродушни

хорица, каквито има навсѣкжде. Ангелътъ имъ известява, че въ пещерата се е родилъ Христосъ. Тѣ изслушватъ добрата вестъ съ голѣма радостъ; всички се покланятъ на благовестителя. Такива религиозни картини има отъ Уде много.

Но той пишелъ и картини отъ детския и юношески животъ. На едно таково изображение — „*Домашно упражненіе*“ — сж изписани две момиченца, другарки. Едното е седнало предъ масата да си реши училищнитѣ задавки, а другото го гледа; то чака да свърши, за да го запита. Другата картина се казва „*Степна княгиня*“. Едно босоного момиченце, лапнало дълга сламка, се е гордо изправило между високитѣ бурени и цвѣтя. То е княгиня на степята. Боса е тая княгиня, наистина, дрехитѣ ѝ сж закърпени, ала това не важи толкова: нали си мисли, че е княгиня и че цѣлото поле е нейно! Такава гордостъ чувствува донѣкжде и онова „*Дете съ две кукли*“, което се е разкрачило всрѣдъ своето царство. Въ ржцетѣ му има една „госпожа“ и единъ „палачо“, на пода лежатъ още сума играчки, а задъ него е кжщата, дето сж спали допреди малко куклитѣ. Момичето стои всрѣдъ стаята и се чуди, що да прави. То е изиграло всички игри, нова му не иде на умъ.

Други две момиченца виждаме изобразени на картината „*Кака*“. По-голѣмата сестра се е върнала отъ училище и сестричето я е яхнало да го поноси изъ стаята. Тѣ се смѣятъ и дветѣ. Каката прави голѣми крачки и подхвърля на гърба си детето, а то се и плаши, па му е и драго, че гледа стаята отъ високо. На картината „*Завръщане въ кжщи*“ живописецътъ е изобразилъ майка и дете. Снѣгътъ е покрилъ полето, по пжтеката блѣшатъ локви. Въ мъглата се вижда градътъ, — прозорцитѣ на кжщитѣ свѣтятъ. Свечерило се е. Момиченцето е придружило майка си до фабриката, дето работи бащата — да му отнесатъ храна; той ще остане презъ ношната смѣна. Пжтътъ е дълъгъ, тѣ сж уморени, а времето е студено.

И въ тия картини отъ околния животъ, както и въ религиознитѣ изобра-